

CANTS DE LES PREGÀRIES

1-COM EL PARE M'HA ESTIMAT

DO SOL lam
Com el Pare m'ha estimat
rem SOL
jo vos he estimat.
DO SOL lam
Siau en el meu amor!
FA SOL DO (SOL7)
Siau en el meu amor!

Como el padre me amo,
yo os he amado
permaneced en mi amor,
permaneced en mi amor.

2-YENDO CONTIGO

RE LA sim fa#m
Yendo contigo nada me inquieta
SOL RE LA
marcho con paz y fuerza
RE LA sim fa#m
Yendo contigo todo se espera
SOL LA RE
cada mañana es nueva

3-JESÚS PENSOU EN MI

RE SOL LA RE
Jesús pensau en mi quan sigueu al vostre Regne!
sim SOL LA RE
Jesús pensau en mi quan sigueu al vostre Regne!

4-LUZ DE MI VIDA

DO
Luz de mi vida,
FA
aliento en mi fe,
SOL
tu amor me consume,
DO? mi?
es fuego en mi ser.
lam
Nada podrá
FA
apagar este amor.
SOL DO
Luz de mi vida eres Tú.

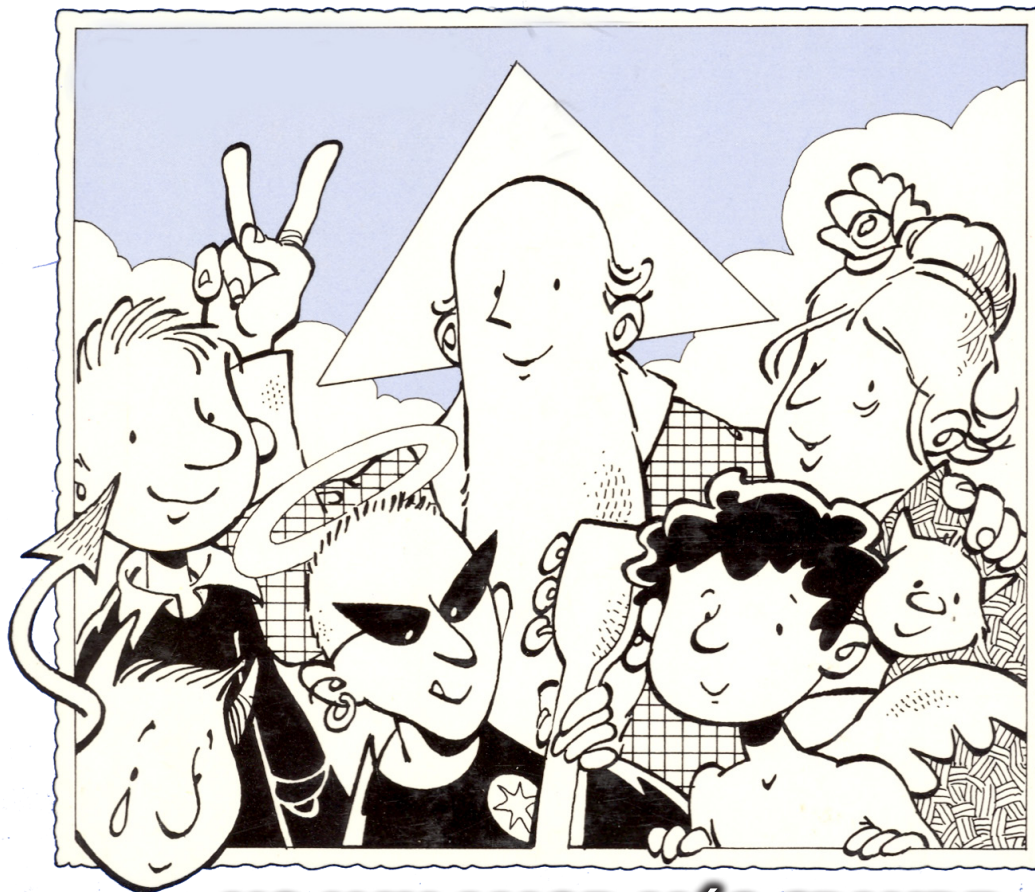
5-TU FIDELIDAD

DO FA
¡Tu fidelidad es grande!
SOL mi la
¡Tu fidelidad incomparable es!
DO FA
¡Nadie como Tú, bendito Dios!
SOL DO
¡Grande es tu fidelidad!

CONVIVÈNCIES

30 maig 2009
1 - 2 abril 2009
Centre Betània (BINIAMAR)

NO HAY AMOR MÁS GRANDE

Aquest quadern és de: _____

1 - EN QUIN DÉU CREUS?

PREGÀRIA: LA PORTA DE L'ESPERANÇA

Fill meu, des del moment que pronuncies aquestes paraules: «Amor sense límits», des del moment que fas un lloc en el teu cor a aquesta realitat suprema, obres una porta que dona accés al reialme de la llibertat i de la llum.

És la porta de l'esperança, el llindar de l'eixamplament infinit del teu ésser.

Esperança: espera d'allò que ve, d'Aquell qui ve. Espera carregada d'amor, fonamentada sobre l'amor. Perquè hom no espera sinó allò que hom estima.

No confonguis pas les teves expectatives en plural, amb la teva <esperança> en singular. Les teves expectatives, és a dir, coses particulars, limitades, que tu voldries veure realitzar-se i que sovint no corresponen sinó a un desig egoista: Un èxit, per exemple, i una guarició. Això són expectatives, això no és pas l'Esperança.

L'Esperança: un anhel, un desig, una espera que no es dirigeix solament a un objecte particular, sinó sobre el conjunt del teu destí. Ja no es tracta de la porció limitada d'una corba, sinó de la totalitat d'aquesta corba.

Si consideres solament un fragment de la corba de la teva vida, pots tenir la impressió d'una manca d'èxit, d'un fracàs, d'una fallada. Però mira tota la línia de la teva vida amb una confiança inspirada en l'amor. La mateixa mort, que té una importància tan gran, no és sinó un moment, un punt de la corba. L'Amor no mor. Res d'allò que és Amor no es perd.

La porta de l'esperança està oberta davant teu i ningú no podrà tancar-la. ¿Com es presenta, de fet, aquesta porta? És la porta de l'ocasió que l'Amor t'ofereix a cada instant.

Tu penses en la sèrie d'ocasions perdudes en el curs de la teva vida. De vegades et diràs: «Ah, si no hagués sabut! Ah, si en tal circumstància hagués obrat d'una altra manera! Ah, si fos possible començar de nou ... ». No és pas possible refer allò que ja ha estat fet. Sí, hi ha hagut ocasions perdudes. No tornaran més. Però aquestes ocasions perdudes no són res en comparació d'allò que hi ha ara, en comparació de les que t'ofereix encara, de les que t'ofereix aquest mateix moment.

La porta de l'ocasió present, que és també la porta de l'Esperança, està, doncs, davant teu, a cada minut. Varia amb cada home. No t'asseguis pas a la porta, esperant que algú vingui a obrir-la i creient que és tancada. No et cal sinó empenyer-la lleugerament i s'obrirà de bat a bat.

Al moment que traspasses aquest llindar, l'Amor sense límits ve a tu. De part meua ja és alguna cosa més que un Amor promès. És ja un Amor donat. Però en aquest món, mentre et trobis en aquesta vida, tu pots trencar la unió, imperfecta com és encara. Són encara les esposalles. És l'esperança més que no pas la possessió. Vés, però, amb l'esperança que tu tens, amb la teva joventut, primerenca, verda Esperança. Espera en el teu Senyor Amor, fins i tot quan et sembli que seràs triturat. El cim de l'Esperança és esperar contra tota Esperança.

L'Esperança no té límits perquè procedeix del Amor sense límits i s'obre damunt d'ell. L'Amor sense límits l'ha posat ja en el teu dit aquest anell de prometatge que és l'Esperança sense límits?

PREGÀRIA: DÉU ÉS AMOR

Primera carta de Joan (1Jn 4,7-21) - Déu és amor

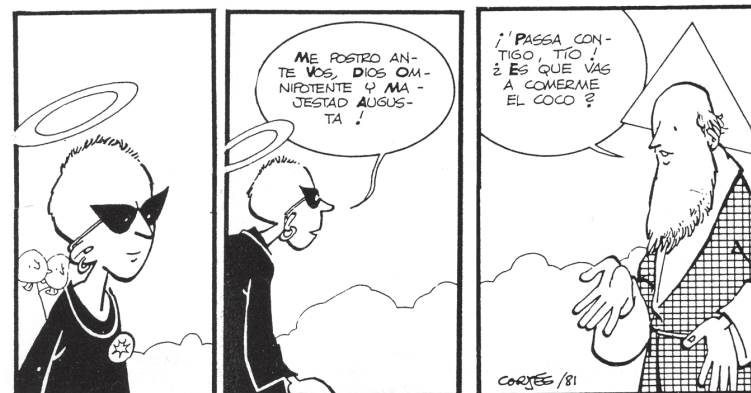
Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor.

Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer que ens ha estimat, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats. Estimats meus, si Déu ens ha estimat així, també nosaltres ens hem d'estimar els uns als altres. Mai ningú ha pogut contemplar Déu, però si ens estimam, Déu està en nosaltres, i dins nosaltres el seu amor és tan gran que ja no hi falta res. Un signe per saber que estam en ell i ell en nosaltres és que ens ha fet el do de compartir el seu Esperit. Més encara: nosaltres mateixos hem contemplat com el Pare ha enviat el seu Fill perquè fos el salvador del món; nosaltres en donam testimoni; per això, tothom qui confessa que Jesús és el Fill de Déu està en Déu i Déu en ell.

Així nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té, i hi hem cregut. Déu és amor; el qui viu en l'amor està en Déu, i Déu està en ell. L'amor està plena ment dins nosaltres; per això miram amb confiança el dia del judici, perquè en aquest món ja som semblants a Jesucrist. L'amor no coneix la por. Si l'amor és prou gran, treu fora la por, perquè la por ve de l'amenaça d'un càstig; per això només té por el qui no estima plenament.

Veient com Déu s'ha avançat a estimar-nos, estimem també nosaltres. Si algú deia que estima Déu, però no estimava el seu germà, mentiria, perquè els qui no estimen els germans que veuen, no poden estimar Déu, que no veuen.

Jesucrist mateix és qui ens dóna aquest manament: **Qui estima Déu, que estimi també el seu germà.**

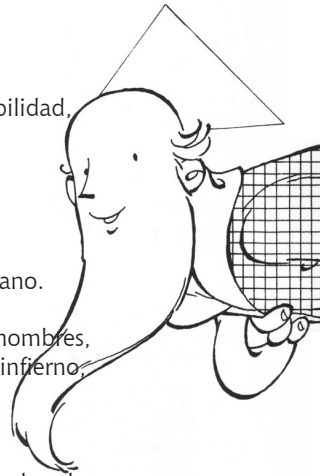

Sí, yo nunca creeré en:

el Dios que «sorprenda» al hombre en un pecado de debilidad,
 el Dios que ame el dolor,
 el Dios que ponga luz roja a las alegrías humanas,
 el Dios que se hace temer, el Dios que no se deja tutear.
 el Dios que no necesita del hombre,
 el Dios quiniela con quien se acierta Sólo por suerte,
 el Dios árbitro que juzga sólo con el reglamento en la mano.
 el Dios solitario,
 el Dios incapaz de sonreír ante muchas trastadas de los hombres,
 el Dios que «juega» a condenar. El Dios que «manda» al infierno,
 el Dios que no sabe esperar,
 el Dios que exija siempre un diez en los exámenes
 el Dios capaz de ser explicado por una filosofía,
 el Dios que adoren los que son capaces de condenar a un hombre,
 el Dios incapaz de amar lo que muchos desprecian,
 el Dios incapaz de perdonar lo que muchos hombres condenan,
 el Dios incapaz de comprender que los niños deben mancharse y son olvidadizos,
 el Dios que sólo pueden comprender los maduros, los sabios, los situados,
 el Dios que adoran los que van a misa y siguen robando y calumniando,
 el Dios aséptico, elaborado en gabinete por tantos teólogos y canonistas,
 el Dios que condene la sexualidad,
 el Dios del «ya me las pagarás»,
 el Dios que se arrepintiera alguna vez de haber dado la libertad al hombre,
 el Dios mudo e insensible en la historia ante los problemas angustiosos de la humanidad que sufre
 el Dios a quien interesan las almas y no los hombres,
 el Dios de los que creen que aman a Dios porque no aman a nadie,
 el Dios que defienden los que nunca se manchan las manos, los que nunca se asoman a la ventana, los que nunca se echan al agua,
 el Dios que les gusta a aquellos que dicen siempre: «Todo va bien».
 el Dios que prefiera a los ricos y poderosos,
 el Dios a quien sólo se le puede rezar de rodillas,
 a quien sólo se le puede encontrar en la iglesia,
 el Dios que no saliera al encuentro de quien le ha abandonado,
 el Dios incapaz de hacer nuevas todas las cosas,
 el Dios que no tuviera una palabra distinta, personal, propia para cada individuo,
 el Dios que nunca hubiera llorado por los hombres,
 el Dios que no fuera la luz,
 el Dios que prefiera la pureza al amor,
 el Dios insensible ante una rosa,
 el Dios que no pueda descubrirse en los ojos de un niño
 o de una mujer bonita o de una madre que llora,
 el Dios que no esté presente donde los hombres se aman,
 el Dios en el que yo no pueda esperar contra toda esperanza.

Sí, mi Dios es el otro Dios.

PREGÀRIA: AMOR SENSE LÍMITS

Fill meu, tu has vist la bardissa que crema sense consumir-se. Has reconegut l'Amor que és un foc devorador i que et vol tot sencer. La «gran visió» de la Bardissa Ardent pot ajudar-te a donar-me un nom, en certa manera, nou; no aboleix pas aquell o aquells dels quals tu t'has servit fins al present tot i això, pot amb la seva llum viva il·luminar tot el paisatge, com un llamp en la nit.

Sovint m'has anomenat amb un nom que no, era pas el meu. O, més aviat, aquest nom, etern, era el meu ben bé, però no expressava amb claredat allò, que la vida divina manifesta de més intens, i no tradueix allò que jo hauria volgut revelar-te de mi mateix al moment de la pregària -aquest aspecte particular del meu ésser sota el qual, llavors tu hauries d'haver-te adreçat a mi.

M'anomeneu Déu. Aquest nom tradicional ha estat adorat i beneït per innombrables ànimes.. A aquestes ànimes ha donat, i no deixa de donar, emoció i força. Seria un insensat aquell que volgués treure-li valor. Un impiu aquell que volgués eliminar-lo. Adora'm com el teu Déu. Venera aquest nom que em designa.

Tu no mancaràs pas a aquesta veneració, si observes que, en el que es refereix al llenguatge, aquest mateix nom no té un contingut evidentment cert. Manca de precisió. Les que se li han donat més tard no estaven pas necessàriament lligades al mot. Mot tan vast, susceptible d'una tal extensió, que de vegades, a conseqüència de la feblesa humana, pot semblar en certa manera buit...

I a més a més s'ha fet un ús mecànic del meu nom. Molts han guardat la fórmula ja no saben donar-li un sentit.

Vosaltres dieu: Déu, Déu meu, Tu que ets Déu Senyor Déu. I, a l'antiga font, en el vocable consagrat, podeu pouar -amb tota seguretat noves, forces. Però podríeu trobar

un estimulant real, tot mirant de particularitzar el meu nom segons l'instant o la necessitat present.

Llavors podríeu -girar-vos vers aquell dels meus aspectes que la circumstància donada us revela. Llavors em diríeu segons els casos: Tu que ets Bellesa, Tu que ets Veritat, o: Tu que ets la meua Puresa, o: Tu que ets la meua llum, o: Tu, que ets la meua Força. Podríeu dir: Tu que ets Amor.

Aquesta última expressió apropiaria molt més estretament el meu Cor al vostre llenguatge. Em podríeu dir, Senyor Amor, o, encarames simplement: Amor,

Sí, -aquí jo proposaré a la vostra reflexió, a la vostra pietat, un terme que, si volguéssiu, podria ser el sol, el sol sense posta de la vostra vida. Estimats meus, jo sóc l'AMOR SENSE LÍMITS.

Amor sense límits... Jo estic més enllà, per damunt de tots els noms. Però precisament el qualificatiu «SENSE LÍMITS» expressa que la meua Persona i el meu amor escapen a totes les categories a les quals està habituat el pensament humà. Jo sóc l'Amor suprem, l'Amor universal, l'Amor absolut, l'Amor infinit.

Si en aquest moment insisteixo més aviat els mots «sense límits», és per a evocar al vostre esperit la imatge visual de les barreres enderrocades. És per a fer que s'aixequi davant vostre la percepció d'un «il·limitat», d'un Amor que, com un vent violent, com un huracà, ve a trencar tots els obstacles.

Jo sóc l'Amor que res no pot aturar, que res no pot contenir, que res no pot retenir.

L'enemic a vèncer no és pas la mort. És la negació que l'home pot oposar al meu Amor. Però res no pot destruir o disminuir la intenció i l'acció del Déu fort.

Estimats, jo no vós ensenyo aquí res de nou. No vós aporto una definició o una doctrina. No faig sinó dir de nou allò que ha estat dit des del començament. Indico un camí d'accés. Però tots els camins que porten fins a mi són bons.

2 - A TU, QUALSEVOL QUE SIGUIS

EN VIDA HERMANO, EN VIDA

Si quieres hacer feliz
a alguien que quieres mucho,
díselo hoy, sé bueno...
en vida, hermano, en vida.

Si deseas regalar una flor,
no esperes a que se mueran,
mándala hoy con amor...
en vida, hermana, en vida.

Si deseas decir: te quiero
a la gente de tu casa
y al amigo de cerca o de lejos...
en vida, hermano, en vida.

No esperes a que se muera
la gente para quererla
y hacerles sentir tu afecto...
en vida, hermana, en vida.

Serás mucho más feliz
si aprendes a hacer felices
a todos los que conozcas...
en vida, hermano, en vida.

Nunca visites panteones,
ni llenes tumbas de flores,
llena de amor corazones...
en vida, hermana, en vida.

PERE

(Joan 21,15-19)

Quan hagueren menjat, Jesús va preguntar a Simó Pere: -Simó, fill de Joan, m'estimes més que aquests? Ell li respongué: -Sí, Senyor, tu saps que t'estimo. Jesús li diu: -Pastura els meus anyells. Per segona vegada li pregunta: -Simó, fill de Joan, m'estimes? Ell li respon: -Sí, Senyor, tu saps que t'estimo. Jesús li diu: -Pastura les meves ovelles. Li pregunta Jesús per tercera vegada: -Simó, fill de Joan, m'estimes? Pere es va entristir que Jesús li preguntés per tercera vegada si l'estimava, i li respongué: -Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo. Li diu Jesús: -Pastura les meves ovelles. T'ho ben asseguro: quan eres jove et cenyies tu mateix i anaves on volies, però a les teves velleses obriràs els braços i un altre et cenyirà per portar-te allà on no vols. Jesús va dir això per indicar amb quina mort Pere havia de glorificar Déu. Després d'aquestes paraules, Jesús va afegir: -Segueix-me.

MARIA MAGDALENA

(Lluc 7,44-47)

Llavors es girà cap a la dona i digué a Simó: -Veus aquesta dona? Quan he entrat a casa teva, tu no m'has donat aigua per a rentar-me els peus; ella, en canvi, me'ls ha rentat amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells. Tu no m'has rebut amb un bes; ella, en canvi, d'ençà que he entrat, no ha parat de besar-me els peus. Tu no m'has ungit el cap amb oli; ella, en canvi, m'ha ungit els peus amb perfum. Així, doncs, t'asseguro que els seus molts pecats li han estat perdonats: per això ella estima molt. Aquell a qui poc és perdonat, estima poc.

JOAN

(Joan 21,20-23)

Llavors Pere es va girar i veié que darrere venia el deixeble que Jesús estimava. Era aquell que durant el sopar s'havia reclinat sobre el pit de Jesús i li havia preguntat: «Senyor, qui és el qui et traeix?» Pere, en veure'l, diu a Jesús: -Senyor, i d'aquest, què en serà? Jesús li respon: -Si vull que es quedi fins que jo vingui, què hi tens a dir? Tu segueix-me. Així va córrer entre els germans el rumor que aquell deixeble no moriria, però Jesús no li va pas dir que no moriria, sinó: «Si vull que es quedi fins que jo vingui, què hi tens a dir?»

PERÒ JO SI QUE TE CONEC

Fill meu, tu no has conegut pas allò que ets. Encara a no et coneixes. Vull dir: tu no has conegut veritablement com a objecte del meu Amor. I, conseqüentment, no has conegut allò que tu ets en mi i tot allò possible que hi ha en tu.

Desvetlla't d'aquest son i dels sommis dolents. De tu mateix, a certes hores de veritat, no veus sinó els fracassos i les desfetes, les caigudes, les taques, potser els crims. Però tot això no ets tu. Això no és pas el teu «jo» veritable, el teu «jo» profund.

Sota tot això, darrera de tot això, sota el teu pecat, darrera de totes les transgressions i tots els mancaments, jo sí que et veig.

Et veig i t'estimo. És a tu que t'estimo. No pas el mal que fas, aquest mal que no es pot ignorar, ni negar, ni atenuar (¿pot ser blanc allò que és negre?). Però, al fons, a una profunditat més gran, jo veig una altra cosa que viu encara.

Les mascare que portes, les disfresses amb que et revesteixes, poden dissimular-te als ulls dels altres i fins i tot als teus propis ulls. Però no et poden amagar a mi. Jo et persegueixo fins allà on ningú no t'ha perseguit mai.

Aquesta mirada que ja no és neta, i la teva cupiditat febrosa, anhelant, de tot allò que et sembla intens, i tots els espasmes precaris, i la teva duresa i avarícia de cor, tot això, jo ho separo de tu. Ho tallo de tu. Ho llenço lluny de tu.

Escolta. Ningú no et compren veritablement. Però jo sí que et comprenc. Jo podrí a dir de tu coses tan grans, tan belles!. De tu podria dir-les: no d'aquest, «tu» que el poder de les tenebres ha extraviat tan sovint, sinó del tu tal com jo desitjaria que fos, del «tu» que roman en mi, pensament i intenció d'Amor, del «tu» que encara podria existir visiblement.

Arriba a ser visiblement allò que ets en el meu pensament. Sigues l'última realitat de tu mateix. Fes actives les potencies que jo he posat en tu.

No hi ha en cap home ni en cap dona, ni una sola possibilitat de bellesa interior i de bonesa que no es trobin també en tu. No hi ha cap do diví al qual tu no puguis aspirar. Per que els rebràs tots alhora si estimes amb mi i en mi. Segui el que sigui el que hagi pogut fer en el teu passat, jo trenco els teus lligams. I si jo els trenco ¿qui t'impedeix d'aixecar-te i d'anar endavant?

5 - CARTA DE COMIAT

Escriure la teva carta de comiat

Treball personal per respondre a les següents preguntes:

* **Crec que estim més als altres** del que ells m'estimen o els altres m'estimen més del que les estim? En què ho not?

* **Faig les coses per passar-m'ho bé** o m'ho pas bé fent les coses? Per què?

* **Som jo que cerc l'estimació dels altres** o són els altres que cerquen la meva estimació? Per què?

* **Dic als altres que l'estim** o crec que encara ho podria dir-ho més vegades? En quines coses?

* **Què diran si canvio d'actitud** i començo a dir a tothom als meus sentiments d'estimació?

3 - SENTINT-NOS ESTIMATS

5 moments de la meva vida en els quals me sentit estimat

1-

2-

3-

4-

5-

4 - NO HAY AMOR MÁS GRANDE

CUATRO PUNTOS CARDINALES PARA NO PERDERSE EN EL CAMINO DEL AMOR

1 NORTE: La persona

“Yo, Luis, te quiero a ti, María, como esposa, y me entrego a ti, y prometo serte fiel en las alegrías y en las penas, en la salud y en la enfermedad, todos los días de mi vida”.

Las palabras de Luis han sonado a muy sinceras. María, tras un accidente, ha quedado en una silla de ruedas.

Y es que las personas no son objetos para tirar, cuando envejecen o enferman. Ser persona es algo muy grande y valioso.

La persona es como una muñeca rusa, no porque sea una muñeca sino porque tiene varias capas: tras el cuerpo, la capa biológica, encontramos la capa racional, la afectiva, la psicológica, la espiritual, etc. Pero esas capas están íntimamente unidas entre sí, y no separadas como en la muñeca rusa. Ser persona es algo rico y complejo.

Cuando Luis le ha dicho a María: *“Te quiero”*, seguro que ha visto, conoce y valora de ella no sólo su cuerpo enfermo en la silla de ruedas, sino muchas cosas más: su afecto, los valores e ideales que mueven su vida, sus sueños y proyectos de futuro, sus convicciones y su fe religiosa.

Construirse persona, crecer por fuera y por dentro en todas las capas es tarea de toda la vida. Hay personas enanas en su cuerpo. Pero hay personas enanas en su mente, en su corazón.

2 SUR: El amor

Con el *“te quiero”*, Luis le ha dicho a María: *“Amo toda tu persona: tu cuerpo con su enfermedad, tus valores e ideales, todo”*.

No sólo de pan vive el hombre. El ser humano no puede vivir sin amor, sin dar y recibir amor. Dios mismo nos llama y nos invita a amarnos los unos a los otros.

Amar es gesto de toda la persona, no sólo del corazón, del sentimiento o afecto. El amor es entrega y donación gratuita, que se manifiesta en gestos concretos, que busca y se alegra del bien del otro. El amor da alas para volar muy alto. El que ama consigue lo que a los demás les parecería imposible. Los fracasos humanos son el resultado de una falta de amor.

No es fácil amar con todas las exigencias y consecuencias. No es fácil amar con un amor maduro. Por eso, cuando un joven pregunta: *“¿Puedo tener relaciones sexuales con una chica”*, hay que responderle con esta otra pregunta: *“¿Os amáis, de veras, con todo lo que significa amar?”*.

3 ESTE: El enamoramiento del adolescente

Cupido hace de las suyas. El enamoramiento es un flechazo, causado sobre todo por lo físico y psicológico, que adormece, encanta, absorbe y conquista a los enamorados.

Empieza uno a no poder vivir sin la presencia del otro; a olvidarse de todo y de todos, a soñar... Aquí queda hipotecada la cabeza e interviene ya muy poco para decir: *“No te fijas sólo en algunas cosas. Mira a la persona entera, no hipoteques tu futuro, abre más las ventanas de tu corazón y universaliza tu amor. Madura en tu amor, pasando del ser-para-ti al ser-para-el-otro”*.

Ciertamente que lo de Luis y María te parecerá que es mucho más que un primer enamoramiento de la edad adolescente.

Hay mucho camino por andar desde los primeros enamoramientos de la adolescencia hasta alcanzar una afectividad y amor maduros. No se puede confundir el enamoramiento con el amor. El enamoramiento requiere un proceso largo hasta convertirse en amor. El amor es como una fruta que va madurando día a día. Si la comes verde te sabrá amarga y no la dejarás madurar.

4 OESTE: La sexualidad

La sexualidad es lo que hace a una persona ser, de pies a cabeza, hombre o mujer.

La sexualidad no se reduce a lo meramente genital, a los órganos sexuales masculinos o femeninos. Es algo que impregna toda la persona: su pensar, sentir, hacer. Es lo que le hace a una persona ser hombre o mujer.

El acto sexual. Es un gesto riquísimo en significado, que entendemos como una expresión del amor, pero no la única ni imprescindible. Es decir: amar no se reduce a tener relaciones sexuales, y se puede amar sin tenerlas.

Por cierto, lo que es una contradicción es hacer el amor sin amor.

El acto sexual realizado con amor por unos esposos tiene un significado totalmente diverso que el que se produce en una violación o el que hacen unos animales para prolongar la especie.

La unión matrimonial de unos esposos, hecha desde el amor y por amor, es un acto profundamente humano y cristiano, capaz de colaborar con Dios para engendrar una nueva vida. ¡Qué maravilla!

CRISTO ES EL CENTRO

Cristo es como la brújula que imanta o el centro que unifica esos cuatro puntos cardinales de los que hemos hablado en este documento.

Si todo eso lo anclas en Cristo Amigo, no habrá vendaval que te haga perder el norte.